

Mai no he deixat que
la meua instrucció
escolar interferís en
la meua educació

-Mark Twain-

El Racó del BULLIDOR

Nº 2

23 / 04 / 04

CONTINGUT:

Editorial	2
Agenda	3
Notícies	4
Sabies que...	5
Curiositats	7
Entrevista	9
L'enquesta	10
Bústia	12
Col·laboracions	13
Reportatge	18
Passatemps	20

EN AQUESTA EDICIÓ

• Sabies que...

Hi ha molts tipus de calendari?

• Entrevista

La guanyadora del premi didascàlia, Rosa Vilaró, ens explica la seva experiència.

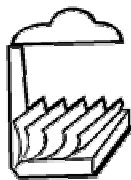
• Enquesta

La violència, el nou institut i el futur de l'actual edifici d'El Bullidor són els temes tractats

• Reportatge

Del nou institut amb fotos exclusives i moltes coses més

IES EL BULLIDOR

C/ Terrassa nº 61
08191 Rubí (Barcelona)

Teléfono: 93 588 05 58
Fax: 93 588 08 58
Correo: a8043668@centres.xtec.es

**MAI NO HE DEIXAT QUE LA MEVA
INSTRUCCIÓ ESCOLAR INTERFERIS EN
LA MEVA EDUCACIÓ**

Webs recomanades:

Www.edu365.com

Www.xtec.es

N

Equip de redacció:

- Portada , contraportada i editorial: Lara Valls
- Agenda: Saray H., Sandra-Fuentes i Rabia Aselman
- Notícies, Sabies que...i Curiositats: Montse Miguel i Nerea Puig
- Entrevista: Ferran Lario i José Ruíz
- Enquesta i Bústia: Andrea Rosero i Karla Mayorga
- Col·laboracions i Reportatge: Aura Turu
- Passatemps i Humor: Aura Turu i Rabia Aselman
- Maquetació: Carles Janer i Carlos Luna

Editorial

Un nou número d'EL RACÓ DEL BULLIDOR!!

En les vostres mans teniu el segon número de d'**El racó del Bullidor** després de la seva tornada.

Fa uns anys la revista es va deixar de publicar per diversos motius. La represa, el curs passat, va ser molt ben rebuda i esperem que d'ara en endavant agafi el tren de la continuació, gràcies als nostres redactors i col·laboradors.

Fins ara estem molt agraïts del suport rebut per part de tots vosaltres, per la portada, articles i tot el material que ens heu fet arribar.

Sense dubte, la revista és molt important per a tots/es, perquè ens representa a nosaltres, al professorat, a tota la comunitat educativa i a l' institut.

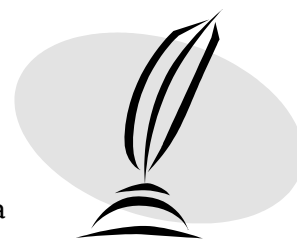
A vegades se sol dir que les publicacions dels instituts són avorrides i no massa sèries. No ho pensem pas així, nosaltres. Ja que una revista d'institut pot ser tan divertida com qualsevol de les que trobem en un quiosc. Creiem que amb la nostra ho aconseguirem gràcies a l' esforç de tothom.

Els redactors d'enguany hem volgut que hi hagi més apartats i, a la vegada, esperem que siguin prou interessants per a tots vosaltres.

Amb aquesta il·lusió desitgem que no manqui mai la vostra participació, perquè les nostres activitats, tant si són lectives, les classes, com lúdiques, la Castanyada, Carnestoltes, dia de la Dona, sant Jordi i... Extraescolars, es realitzin amb una actitud alegre i ànim de superació. Perquè no ho dubtem, **El racó del Bullidor** serà el que nosaltres vulguem que sigui. Així, doncs, tot el nostre interès és que surti una revista "guay" i contribueixi a aquest esperit positiu gràcies a la col·laboració de tothom.

Aquí us deixem amb la revista. Gaudiu-la!! i fins el proper número.

Lara Valls, 2n.A.

Agenda:

Sortides

2003

Octubre:

- Dijous, 30, els alumnes d'EINA van anar a Sant Cugat del Vallès a un taller de cuina Txoko . De 08:15 – 13:45.
- Divendres, 31, “La Castanyada”.

Els alumnes de 1er i 2n BATX van a l'Imax i Port Vell Bateig de Mar.

I els alumnes de 4t d'ESO van anar a l'escola Municipal de Vela (Barcelona). Tot el matí.

Novembre:

- Dilluns, 10, els alumnes de 2n B d'ESO (mig grup) van al celler de Rubí a veure l'exposició La vida als castells.

2004

Gener:

- Dilluns, 19, els alumnes de 4rt d'ESO faran un curset d'educació viària.
- Dijous, 22, els alumnes de 3er d'ESO aniran al Palau de la Música.

Febrer:

- Divendres, 13, els alumnes de 2on d'ESO aniran al Barri de la Rivera a Barcelona.
- Divendres, 20 , celebrem el Carnestoltes.

Extraescolars

5è CROS CIUTAT DE SANT CUGAT

-DIUMENGE , 25 DE GENER DEL 2004 , AL PARC DE LA POLLANCREDA.

PARTICIPACIÓ: No hi ha cap tipus de limitació, sempre que estiguis dintre dels anys de naixements indicats.

CLASSIFICACIÓ: Si vas com individual, la teva classificació serà per ordre d'arribada. Si es per equips, la classificació s'establirà sumant els punts obtinguts pels 5 primers classificats.

SUSPENSIONS: Les curses només podran ser suspeses a veredicte del jutge àrbitre.

JORNADES DE PORTES OBERTES

Curs 2003-2004

Dimecres 10 de març a les 19 hores.

Colònies 2003/2004

Novembre:

- Dimecres, 5, 6 i 7 els alumnes de 1r. d'ESO aniran a Guardiola de Berguedà.

Desembre:

- Els alumnes de 2º d'ESO els dies 11, 12 i 13 van al Camp d'aprenentatge de Tarragona.

Febrer:

- Els dies 25, 26, 27 els alumnes de 1º i 2º de Batxillerat aniran al Camp d'aprenentatge de la Vall de Boí.

Març:

- Els dies 8 ,9 ,10 ,11 i 12 els alumnes de 4t d'ESO faran una esqujada a França

Sabies que...

El Calendari i Any Nou

El calendari es un sistema ideat pels humans per mesurar el pas del temps. Mitjançant el calendari hi ha la possibilitat de fixar amb antelació qualsevol esdeveniment: les festes, les celebracions familiars, les vacances... totes les cultures i les religions tenen els seus calendaris propis i diferents i, d'altra banda, no sempre s'ha calculat el temps com ho fem ara.

Els jueus van celebrar l'any nou o Roix ha-xanà els dies 27 i 28 de setembre passat. Recorden la creació del món i la sobirania de Déu. Ells són a l'any 5764. Per a ells, la festa més important és el pesah o pasqua jueva (dels 6 al 13 d'abril), en que es recorden l'alliberament dels fills d'Israel i de l'esclavitud

d'Egipte.

Durant tota la setmana no poden menjar res que porti llevat. La festa culmina amb el sopar de pasqua quan es menja el pa d'àzim i anyell o xai amb herbes amargues.

Els xinesos celebren l'any nou amb danses, focs artificials, flor i obsequis. Es la festa tradicional més important del país. Tots els membres de la família es reuneixen per sopar i estan tota la nit sense dormir esperant l'any nou. El dia 22 de gener de 2004 va començar l'any nou del mico (animal entremaliat i divertit; així serà l'any). Segons el seu calendari, ara són a l'any 4702.

Els cristians calculen l'any per mitja del naixement de Jesucrist ara fa 2003 anys. No sabem quin dia va néixer Jesús però l'Església va decidir celebrar-ho el 25 de desembre perquè tingués relació amb el solstici d'hivern, moment en que creix el dia. L'any litúrgic cristià comença quatre setmanes abans de Nadal i s'anomena advent. És el temps de preparació del Nadal, és el moment de muntar els pessebres i l'arbre de Nadal... Però la festa més important dels cristians és Setmana Santa quan es recorda la passió, mort i resurrecció de Jesucrist.

Els musulmans compten els anys a partir de l'Hègira (la fugida de Mahoma de la Meca a Medina, l'any 622 de l'era cristiana). L'any nou musulmà o primer de muharram comença aquest any el dia 22 de febrer. Actualment, els musulmans són a l'any 1425. Una de les celebracions més important és el Ramadà, mes dejuni total i d'abstinència des de l'alba fins a

la posta de sol. L'any passat va abastar des del dia 27 d'octubre fins al 26 de novembre del 2003. El Ramadà acaba amb la gran festa del aïd al-fitr.

La festa més coneguda arreu del món és la inauguració de **l'any nou** civil. Tothom es reuneix per sopar amb la família i els amics el dia 31 de desembre. En el nostre país es mengen 12 grans de raïm mentre sonen les campanades de les dotze de la nit. La festa acaba sortint la gent pel carrer a desitjar-se un bon any i també hi ha música i balls.

Núria Clua, professora de Religió.

Un gran viatger:

Sí, el principal hobbie del Josep M. És viatjar i conèixer països de tot el món. Ha estat en uns 40 països dels cinc continents. El que més li agrada és conèixer amb els indígenes o aborígens de tribus on és difícil d'arribar-hi i que estan a punt de desaparèixer. Així ens diu que ha estat amb els indis ianomami de l'Amazones, amb els dogon del Mali, i un llarg etcètera. El que més li agrada és conèixer els seus costums i forma de viure, encara que la comunicació amb ells es el major problema.

La zona de més li ha impactat és Àfrica, i on més dificultats ha

trobat és per la selva de Nova Guinea, a Oceania.

En canvi la gent més amable diu que és a l'extrem orient.

Diu que guarda molts bons records de tots aquests viatges i també té molts objectes ètnics com estris, armes, figuretes, etc. i milers de diapositives.

Actualment no té tant temps per viatjar però espera fer-ho tan aviat com pugui.

Josep Mª Gessé,
Professor Ciències
Experimentals

Muntanyisme

...l'Albert, profe, és un gran muntanyenc. Sí, ell mateix ens ho explica:

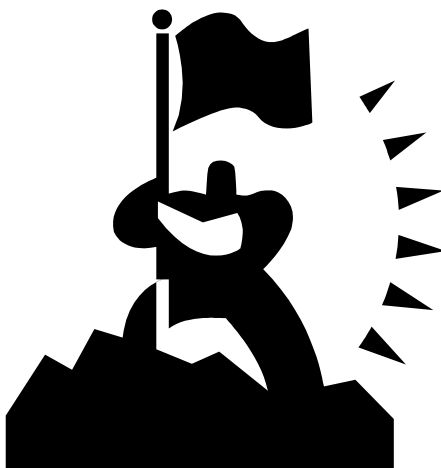
Vaig iniciar-me en la pràctica del muntanyisme quan tenia 11 anys, i encara no ho he deixat. **La muntanya m'apassiona!!!**

Jo vaig començar a fer totes aquestes coses com "aprenent" amb amics de l'escola. La segona etapa va ser més seriosa; em vaig endinsar al Pirineu d'Ossa. Un indret bonic per fer excursions és el Pirineu. Guardo molts bons records d'aquelles contrades. La part que m'ha agradat més ha estat la travessa que va de Navarra fins a la Costa Brava. El recorregut va durar tot un mes.

Mai, en la meua vida he sofert un accident a la muntanya. Una cosa sí que puc dir, he participat en diverses activitats relacionades amb la muntanya. Encara que unes són més agradables que altres, totes són importants.

Recordo el Nadal de 1969, vaig col·laborar amb el rescat de

cinc cadàvers congelats.

Normalment quan anem d'excursió acostumem a anar sempre les mateixes persones. Bé, el grup ha anat variant, però molt poc. Som una colla de companys i amics que ens coneixem molt.

En l'actualitat, la gent que va a la muntanya ha canviat molt. Al principi anàvem per conèixer-la

i gaudir de tota la natura; ara, sembla que van a conquerir-la i lluir l'últim model esportiu. Jo, quan vaig a la muntanya, trobo moltes coses.

Primerament valoro la natura tal com és ella mateixa; en segon lloc els companys que visito i, finalment, com passa als meus amics, allà ens transformem en altres persones.

Per acabar voldria animar a la joventut actual: "veniu a la muntanya i no caldrà que ningú us expliqui com és, **vosaltres mateixos descobrireu perquè sempre és allà**".

Albert Ibáñez, professor
Ciències Experimentals

Carta d'un suïcida

Sr. Jutge,

No culpi a ningú de la meva mort, em suïcido perquè ni jo mateix sé qui sóc en aquest món de llàgrimes.

Vaig tenir la desgràcia de casar-me amb una dona vídua. Aquesta dona tenia una filla i, d'haver-ho sabut abans, no m'hauria pas casat. Per a més desgràcia, el meu pare era també vidu i es va enamorar de la filla de la meva dona. Es va casar amb ella, de manera que la seva dona va passar a ser la sogra del seu sogre, la meva fillastra es va convertir en la meva mare i el meu pare al mateix temps en el meu gendre. La meva madrastra va donar llum a un nen, per la qual cosa jo em vaig convertir en l'avi del meu germà. Amb el temps jo vaig tenir un fill amb la meva dona, que com que era germà de la meva madrastra, era també cunyat del meu pare i oncle del seu fill. La meva dona era sogra de la meva pròpia filla, jo pare de la meva mare, i la meva dona i el meu pare són els meus fills. El meu pare i el meu fill són germans. La meva dona és la meva àvia, ja que és la mare del meu pare, i a més a més, jo sóc el meu propi avi....

Un desgraciat.

Curiositats:

El día que jugaron los sentimientos

Cuentan que una vez se reunieron todos los sentimientos y cualidades del hombre en un lugar de la Tierra. Cuando el Aburrimiento ya había bostezado por tercera vez, la Locura, como siempre tan loca, les propuso:

-¿Jugamos a las escondidas?

La Intriga levantó una ceja y la curiosidad, sin poder contenerse, preguntó:

-¿A las escondidas?

-Es un juego -explicó la Locura- en el que yo me tapo la cara i comienzo a contar desde uno hasta un millón, mientras ustedes se esconden. Cuando yo haya terminado de contar, el primero al que encuentre ocupará mi lugar para continuar el juego.

El Entusiasmo bailó secundado por la Euforia. La Alegría dio tantos saltos que terminó por convencer a la Apatía, a la que nunca le interesaba nada. La Soberbia opinó que era un juego muy tonto (en el fondo lo que le molestaba era que la idea no hubiese sido de ella) y la Cobardía prefirió no arriesgarse.

-Uno...dos...tres...cuatro...-empezó a contar la Locura.

La primera en esconderse fue la Pereza que, como siempre, se dejó caer tras la primera piedra del camino. La Fe subió hasta los cielos, y la Envidia se escondió tras la sombra del Triunfo, que con su propio esfuerzo había logrado subir a la copa del árbol más alto. La Generosidad casi ni alcanzaba a esconderse, pues cada sitio que hallaba le parecía maravilloso para algunos de sus amigos. Si era un cristalino, ideal para la Belleza. Si era la rendija de un árbol, perfecto para la Timidez. Si era una ráfaga de viento, magnífico para la Libertad. Así terminó por ocultarse en un rayito de sol. El Egoísmo, en cambio, encontró un sitio muy bueno desde el principio, ventilado, cómodo, pero sólo para él. La Mentira se escondió en el fondo de los océanos (mentira, en realidad se escondió detrás del arco iris) y la Pasión y el Deseo en el centro de los volcanes. El Olvido no recuerdo donde se escondió pero eso no es importante.

Cuando la Locura estaba por el 999,999, el Amor aún no había encontrado sitio para esconderse, pues todos estaban ocupados... hasta que diviso una rosa y, enternecido, decidió esconderse entre sus pétalos.

-Un millón- contó la Locura i comenzó a buscar.

La primera en aparecer fue la Pereza, sólo a tres pasos de una piedra. Después se escuchó a la Fe discutiendo con Dios en el cielo sobre la zoología. Sintió vibrar a la Pasión i al Deseo en el centro de los volcanes. En un descuido encontró a la Envidia i claramente pudo deducir dónde estaba el Triunfo. A Egoísmo ni tuvo que buscarlo, el solito salió disparado de su escondite... que había resultado ser un nido de avispa.

De tanto caminar a la Locura le dio sed i al acercarse a un lago cristalino descubrió a la Belleza. Con la Duda resultó mucho más fácil aún, pues la encontró sentada sobre una cerca sin saber a qué lado esconderse.

Así fue encontrando a todos: Al Talento entre la hierba fresca, a la Angustia en una oscura cueva; a la Mentira detrás del arco iris (mentira, estaba en el fondo de los océanos)... y hasta al Olvido quien ya se había olvidado que estaba jugando a las escondidas. Sólo faltaba el Amor. No aparecía por ningún lado. La Locura buscó detrás de cada árbol, bajó a cada arroyuelo del planeta, subió a la cima de las montañas...

Cuando estaba a punto de darse por vencida, divisó un rosa, tomó una horquilla y comenzó a mover las ramas. De pronto se escuchó un doloroso grito.

Las espinas habían herido al Amor en sus ojos. La Locura no sabía cómo hacer para disculparse, lloró, imploró, suplicó, rogó, pidió perdón y hasta prometió ser su lazarillo, pues ya el Amor no volvería a ver.

Desde entonces, desde que por primera vez se jugó a las escondidas, el Amor el ciego y la Locura lo acompaña.

En el colegio

En Gran Bretaña, la enseñanza preescolar (**nursery education**) llega hasta los cinco años, la enseñanza primaria (**primary education**) cubre desde los cinco años hasta los once años y la enseñanza secundaria (**secondary education**) desde los once hasta los dieciocho años. A veces, en lugar de una escuela primaria (**primary school**), hay una escuela para niños de entre cinco y siete años (**infant school**) y otra para niños de entre ocho y once años (**junior school**).

A los cinco años los alumnos comienzan el Primer Curso del Programa Nacional de Educación (**National Curriculum**). Hay doce cursos, divididos en cuatro etapas (**key stages**). La segunda etapa termina aproximadamente a los once años, cuando se pasa de la enseñanza primaria a la secundaria. La cuarta etapa culmina con los exámenes conocidos como **GCSEs** (**General Certificate of Secondary Education**, mira la entrada del diccionario para más información sobre los mismos). Si decide continuar estudiando, la opción es prepararse para los exámenes llamados **A levels** (lee asimismo la entrada del diccionario). Según los resultados obtenidos, se puede ingresar en la universidad o en otro centro de enseñanza superior.

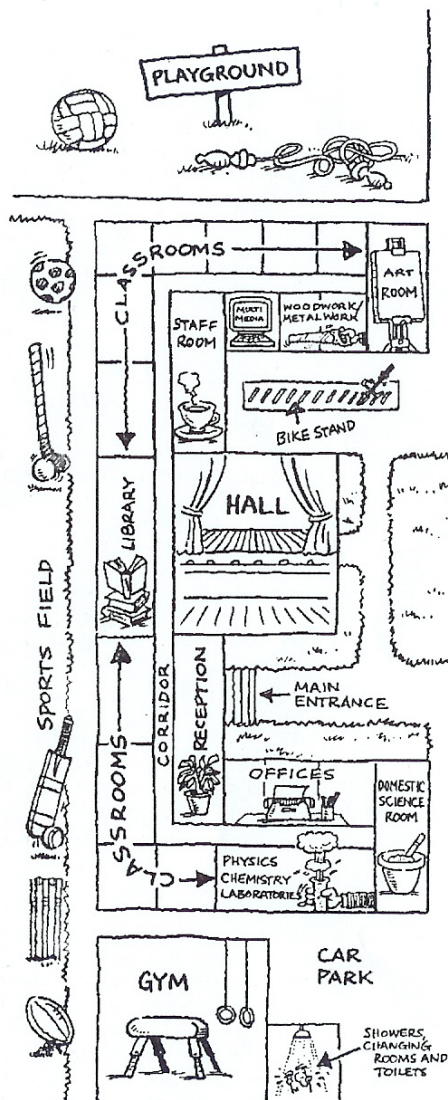
En casi todos los colegios británicos, la jornada comienza a las nueve de la mañana aproximadamente con una reunión de profesores y alumnos. Esta reunión recibe el nombre de **assembly** y se celebra en el salón de actos (**hall**) del colegio. Durante su transcurso se hacen anuncios relativos a la vida cotidiana del colegio y se habla de temas de interés general para el alumno. Sin perder su carácter tradicionalmente religioso, el **assembly** se ha ido adaptando a la nueva sociedad británica, que es multiétnica y multicultural. En muchas ciudades británicas no es nada extraño que en la misma clase haya niños provenientes de familias cristianas (**Christian**), hindúes (**Hindu**), musulmanas (**Muslim**) y judías (**Jewish**), por ejemplo. Por esto, aunque el **assembly** pueda tener un carácter predominante cristiano, los profesores procuran tener en cuenta otras creencias religiosas y respetar sus festividades y tradiciones.

Después del **assembly**, los alumnos se dirigen a sus aulas (**classrooms**), el profesor pasa lista (la lista donde se apuntan las faltas de asistencias se llama **register** y lo que hace el profesor es *to take the register*) y comienzan las clases (**lessons**).

En las escuelas primarias, el mismo maestro suele enseñar la mayoría de las asignaturas (**subjects**). En la enseñanza secundaria un profesor diferente se hace cargo de cada materia. Cada clase dura entonces alrededor de cuarenta y cinco minutos y lo normal es que sea el alumno y no el profesor quien se desplaza para asistir a las diferentes clases. Hay un recreo de unos veinte minutos a media mañana (**break**) y un descanso al mediodía durante el cual se toma el almuerzo (**lunch**). La mayoría de los alumnos come en el colegio, ya sea en el comedor escolar (**school canteen**) o en el lugar designado para los estudiantes que prefieren llevar su propio almuerzo. Los que comen en el comedor escolar pueden tomar una comida caliente (**hot meal**). Aquellos que llevan su almuerzo de casa (**packed lunch**) suelen tomar algo ligero como por ejemplo un bocadillo (**sandwich**), una bolsa de patatas fritas (**packed of crisps**) y un yogur (**yoghurt**) o fruta (**fruit**).

El descanso del mediodía suele durar una hora y media, tiempo suficiente para comer y hacer algo de deporte, recibir clases de música o realizar algún ensayo si se forma parte de un grupo de arte dramático o del coro. Las clases terminan aproximadamente a las cuatro de la tarde, pero es normal que haya actividades extraescolares. Puede tratarse de deportes o de clubes que agrupan a alumnos que comparten las mismas aficiones (filatelia, idiomas, etc.).

Antonio de Paz, professor d'Anglès

L'invent de l'estetoscopi

Ciències Experimentals

L'any 1816, René Laënnec, un jove metge francès, va ser sol·licitat per visitar una dona malalta, que presentava símptomes d'algun trastorn del cor.

En aquella època els metges feien el diagnòstic d'acord amb l'aspecte del malalt i amb les explicacions que els donaven del seu malestar.

La moral de l'època no permetia el contacte físic entre el metge i el pacient, i menys encara si es tractava d'una dona. Laënnec, però, estava interessat a sentir els batecs del cor d'aquella malalta. Recordà que el so es transmet millor a través dels cossos sòlids. Així que va enrotllar un plec de papers, va fer-ne un cilindre i el recolzà per un extrem sobre el pit de la dona i per l'altra a la seva orel·la.

Es meravellà en adonar-se que mai abans no havia sentit els batecs del cor d'una persona amb tanta claredat.

Laënnec va anomenar el seu invent **estetoscopi** (del grec *stêthos*, que vol dir pit i *skopêin*, veure). Encara avui dia els metges "veuen el pit" a través dels estetoscòpis.

Narcís Gil, professor

No entenc per què es va suïcidar Egeu sense assegurar-se de què el seu fill era mort. Jo me n'hagués assegurat

Lara

L'entrevista

La Rosa Vilaró ha estat guanyadora del **premi didascàlia** de treballs a l'aula amb primer de l'ESO. És una professora que imparteix l'assignatura de socials. El premi tracta de dos trofeus, un per a ella i un altre pel centre. Amb molt de gust l'hem anat a trobar i l'entrevista ha estat un plaer.

José i Ferran: Com se't va acudir la idea?

Rosa Vilaró: Perquè als nens els hi agradava els mites grecs.

J i F: Va ser fàcil que els alumnes treballessin en grup?

R.V: Sí, van fer molt de cridòria però va ser fàcil.

J i F: Tu també vas col·laborar en el mural?

R.V: Sí, vaig col·laborar de mecanògrafa i donant consells als alumnes.

J i F: Des de quan fas aquest mural?

R.V: Només dos promocions.

J i F: De què van els murals?

R.V: El mite de Perseu i Medusa i el segon de Teseu i el Minotaure.

J i F: Per què t'agrada aquest tema?

R.V: M'agrada perquè són **heroi i monstre**, com sant Jordi.

J i F: T'agrada la mitologia grega?

R.V: Sí, aquests mites són molt bonics.

J i F: Quina història t'atreu més?

R.V: Totes aquestes històries em fascinen.

J i F: Aquest mural en quin curs el vas fer?

R.V: Amb els nois i noies de primer de l'ESO.

J i F: Hi havia més participants com tu? Hi va haver rivalitat?

R.V: No se sap.

J i F: Et sents orgullosa d'haver guanyat aquest premi?

R.V: Més que orgullosa contenta pels alumnes.

J i F: Ho seguiràs fent mentre siguis a l'institut?

R.V: Sí.

J i F: Com és que te'l van donar tan tard?

R.V: Perquè el mural es va fer fa dos anys i el concurs va ser fa un any. Llavors vam presentar un treball que ja estava fet.

J i F: On et van donar el premi?

R.V: Aquí a l'institut.

J i F: En què consisteix el premi?

R.V: Als alumnes un diploma i un trofeu, un per l'institut i un altre pel professor o professora, en el meu cas.

J i F: Qui et va donar el premi?

R.V: Els directius d'una revista especialitzada en el terreny de la llengua grega i llatina, la revista es diu **Auriga**.

José Ruíz i Ferran Lario

L'enquesta

De les moltes qüestions que es podríem tractar en aquesta secció hem escollit les que plantejem a continuació perquè creiem que, en aquests moments, tenen un cert interès.

1.- Quines solucions donaries per resoldre el problema de la violència a l' institut?

2.- Com t' agradaria que fos el nou institut ?

3.-Quina funció ,creus, que hauria de tenir l' edifici actual quan estiguem al nou institut ?

SANDRA PÉREZ 1er A

1. Jo crec que si no canviéssim tant de classe evitariem que els alumnes es barallessim tant pels passadissos. Vull dir que no canviem de classe a cada hora sinó cada dues o tres hores.
2. M' agradaria que el gimnàs fos més gran i que no tingués aquestes columnes pel mig. També m'agradaria que la pista sigués de ciment i no de terra. Igualment que hi hagi ordinadors nous i, a la vegada, més instruments a la classe de música. Demano, també que les classes estiguin en condicions; i que hi hagi més activitats extraescolars.
3. Ampliar l'Escardívol o que tornés a ser una fàbrica. També podria ser com un magatzem per guardar coses, fusta, coses velles, etc.

HANZA BOUHAYAT 2on A

1. Doncs, que si es barallen que no vagin d' excursió i que després del conflicte parlar amb els implicats.
2. Amb un bar en l' hora del pati per poder comprar entrepans o sigui com ho fan en el Foix i els Maristes. A més, m' agradaria que el gimnàs fos gran.
3. Que es convertís en una biblioteca; així tindríem una biblioteca més gran a Rubí.

RUBÉN POZO 2on B

1. Jo crec que la norma actual està bé i que és eficaç.
2. Primer, m' agradaria que hi haguessin unes pistes més grans; en segon lloc que l' institut fos més ampli i, per últim, els professors controlessin que no es pintin les taules, parets i cadires.
3. Jo enderrocaria i muntaria oficines o sinó faria una reforma per crear espais dedicats a la joventut.

ÓSCAR JIMÉNES 3er A

1. Més vigilància i més professors de guàrdia. Fora d'això continuar amb al procés d'ara.
2. Amb laboratori, i que els tamborets siguin còmodes; en definitiva que a tothom li agradi el canvi.
3. Que no l'enderroquessin. M'agradaria que fos algun centre de reforç, o activitats extraescolars.

SARAY SÁNCHEZ 3er B

1. Que quan algú es baralli se li obri un expedient. Intentar convèncer als que s' han barallat a fer una mediació. Expulsar als alumnes conflictius del centre.
2. Gran. Amb un pati molt gran i bonic. Que tingui un gimnàs molt gran. També una biblioteca, etc.
3. Que sigui una residència d'avis. Que sigui una fàbrica. Que sigui un espai on hi hagués activitats per a la gent jove.

JOSE ANGEL SANCHEZ 4rt A

1. No crec que hi hagi molta violència a l'institut. Però sí és cert que hi hauria d'haver una millor convivència. Jo penso que l' única solució és castigar i educar millor als alumnes més violents i conflictius.
2. Un institut més gran, més preparat, més ben condicionat, amb un bar i un pati molt gran. Un institut amb més recursos i més còmode.
3. El poder utilitzar per fer algun tipus de centre de formació professional (mecànic, cuiner, etc.)

MARC CUTILLAS 4rt B

1. Faria fora als que generen la violència..
2. Amb un gimnàs més ampli i amb una zona d'esbarjo més àmplia .
3. Social i cultural per Rubí.

XAVI ANDRADA 4rt C

1. Que haya un seminario que hable de la violencia y de las consecuencias que puede tener.
2. Grande con mucho patio, profesores docentes, un gimnasio en condiciones y que las clases sean aceptables
3. Que hagan un centro de ocio como el Ateneu o Torre Bassas.

SAID BOUFOUS 4rt B

1. Posaria més professors de guàrdia al pati, i també tot aquells nois i noies que fan que hi hagi violència que els posessin en una altra hora de pati i en una altra classe.
2. M'agradaria que fos més gran. Que hi hagués un gimnàs més gran; més material. Que el pati sigui més gran; que el camp de futbol sigui millor, i la pista de bàsquet millor. És a dir, millorar-la i també que hi hagués un aparcament de motos i bicicletes.
3. Vull que sigui una escola d'Ensenyament de la llengua catalana i la llengua castellana pels estrangers que no sàpiguen parlar aquest dos idiomes i, així, puguin aprendre en aquest edifici.

MARTA GIMENEZ BAUTISTA 1r Batx

1. El principal problema resideix en els alumnes. Actualment la violència esta tan assumida per culpa de tots els factors que contribueixen la socialització de l'individu com ara els medis de comunicació (principalment) i que la gent tendeix a recrear aquelles accions violentes, no com fets negatius, sinó com a normals. La veritable solució seria canviar, modificar la forma de pensar del alumnes inculcant valors tan senzills com els del respecte o el de la igualtat. Feina que, tal i com van les coses, és molt difícil d'aconseguir.
2. M'agradaria que fos un centre que gaudís de tots aquells detalls que han sigut enyorats en l'antic centre, com ara classes amples de bona sonorització; pistes esportives i vestuaris equipats del lloc necessari; llum i climatització adequades, etc. Però a més a més afegiria idees noves com per exemple, crear un espai per als alumnes on poguessin reunir-se, disposar de taquilles pròpies, comptar amb una sala d'actes on poder concentrar tot l' institut en moments determinats, etc.
3. Podria tenir moltes funcions, però sota el punt de vista de qualsevol jove a Rubí, penso que el millor seria un segon Ateneu, un lloc gratuït del qual pogués disposar qualsevol ciutadà per desenvolupar activitats culturals i fins i tot lúdiques, seguint unes certes normes de respecte. Per suposat que seria un error transformar l'edifici en bloc de pisos o en fàbrica un altre cop en el poble.

KRÍSTEL PIERA VIDEL 2n Batx.

1. Jo crec que una possible solució per resoldre el problema de la violència a l'institut seria *controlar* tots els alumnes problemàtics que hi ha i intentar deixar de banda discussions sense importància que poden venir provocades per possibles enenistats inútils.
2. Doncs m'agradaria que fos millor que aquest, a ser possible. Estic d' acord en què hi hagi bar, un gran pati, un gimnàs més ampli que possibiliti practicar qualsevol esport. També m'agradaria que hi haguessin unes classes en millors condicions de les que disposem ara. Tot i així, haig de dir que ens trobem majoritàriament molt a gust en aquest institut, encara que necessitem aquestes i altres millores. Per una altra banda, voldria que hi hagués un mínim de civisme que permetés a tots els alumnes conivir sense cap tipus de discussions o problemes entre nosaltres
3. Jo crec que una bona solució seria enderrocar l'edifici per poder fer possible l'ampliació de la Biblioteca Mestre Martí i Tauler que ja comença a quedar-se petita entre la ciutadania de Rubí. D'aquesta manera, totes els estudiants d'aquesta ciutat gaudirien d'unes millors prestacions.

Andrea Rosero i Karla Mayorga, 2n A

La bústia

COSAS QUE PASAN EN EL INSTITUTO

En el instituto hay cosas buenas y malas; hay cosas que te gustan y cosas que no. A una mayoría de profesores es imposible de comprenderlos. Alguna vez ha habido, por ejemplo, una pelea entre dos amigos o compañeros y en vez de solucionarlo nos castigan. Hay, también, una minoría de profesores que procuran resolver el problema mediante el diálogo.

Luego las clases no es que sean muy cómodas. Hay dificultades para oír lo que dicen los profesores o por las sillas y mesas que están un poco viejas.

También están los compañeros que siempre te acabas distra-

yendo con alguien. Pero lo que se refiere a limpieza y mantenimiento del instituto está bastante bien. No hay mucha más cosa que se deban decir.

Kasandra Abenia 3r A

CÓMO VEO EL INSTITUTO

Voy empezar por lo que no me gusta: lo que no mola es que no haya bar; menos mal que en el nuevo instituto va haber uno. Tampoco mola que el patio sea de tierra i que las canastas estén hechas polvo; y no tendrían que haber quitado las máquinas de pastas porque ahora la peña se muere de hambre y ya estoy cansado de dar con el bocata. Tampoco me gusta el gimnasio con esas dos columnas en medio, que como no vayas con cuidado te matas.

Ah! Y por último, lo peor es que ahora no te puedas quejar cuando te ponen una falta de disciplina; es decir, poder dar nuestro punto de vista.

¡Lo que me gusta! Eso va a ser

difícil... Lo que me gusta es la hora del patio porque no hacemos nada.

David Pérez 4rt B

Col·laboracions

Ajudem a salvar la Terra

Jo crec que la vida a la ciutat és una mentida. Tot està automatitzat. O simplement ens utilitzen, ens fan creure coses que no són, et fan pensar el que volen; aconsegueixen que la població es converteixi en un ramat d'ovelles que obeeixen el pastor.

Però, el que més dol és que assassinem a la natura pel nostre egoisme, matem animals per aconseguir marfil, talem boscos o simplement els cremem sense pensar en els milions d'animals que deixem sense habitat, sense protecció, i quan ens dona la gana sostreiem animals de casa seva, els hi robem la seva llibertat sense cap dret a canviar-los de país, els tanquem en gàbies o els donem a un circ i cada dia els sotmetem a fer pallassades perquè uns éssers estranys es diverteixin, rient-se d'ells.

Això és matar a la natura, destruir-la, assassinar-la. Aquesta és una de les causes del perquè, viure en la ciutat és una mentida. Et diuen: "Vine al ZOO i descobreix la vida animal!!"

Mentida!! Els pobres animals els tenen allà tancats, presoners, contra la seva voluntat. L'autèntica vida animal és completament diferent!!

En les ciutats, els animals, les plantes, la natura, està presonera, la tenim engabiada.

Els humans ens hem anat creient, al llarg del temps, que som els amos del món, que la Terra, el nostre planeta està sota el nostre poder i que podem fer amb ella i amb els seus habitants el que vulguem, però no es així. Ens creiem que som gent civilitzada, però NO!!

Quan volem fem una guerra absurda i matem a milions de nens, nadons, dones, homes, gent innocent. Matem a milers d'animals per a fer un abric de pell o simplement sotmetem a criatures magnífiques a tortures per a que els nostres científics descobreixin nous avanços de la ciència. Això que fem no se l'hi diu ser civilitzats!!

Això que fem se l'hi diu ser destructiu, possessiu. Pensar-se que la Terra, el món és nostre i no entendre que nosaltres el compartim amb unes espècies d'animals i plantes magnífiques, que al contrari que nosaltres, ells respecten la natura i en tenen cura.

La Terra, el nostre planeta, poc a poc va morint i no serà per culpa dels animals ni de les plantes, sinó per

culpa nostra, per culpa dels humans, per culpa de l'espècie humana.

Nosaltres som els qui sense cap dret fem forats a la capa d'Ozó, fent així que els pols es descongelin i augmenti el nivell del mar. Hem estat nosaltres els qui hem fet que moltes de les espècies d'animals i plantes de la Terra desapareixen de la seva superfície; hem estat nosaltres els culpables de que moltes guerres hagin destruït la

fauna i la flora de molts països; nosaltres els culpables d'acabar amb molta de la vegetació de la Terra; nosaltres els culpables d'embrutar l'espai amb els nostres satèl·lits; hem estat nosaltres els culpables de contaminar l'oxigen, l'aire de la Terra amb les nostres indústries i els nostres cotxes.

Jo crec que en comptes de preocupar-nos per a descobrir vida extraterrestre i d'arribar a altres planetes, primer hauríem d'intentar millorar la vida del nostre, perquè sense adonar-nos, a poc a poc, el nostre planeta, va morint lentament i si no hi posem remei la Terra desapareixerà per la resta de la eternitat. I tot per culpa del poder destructiu de l'home.

Hi ha gent, O.N.G.S, associacions, que lluiten pel bé de la Terra, que es preocupen per salvar-la d'una mort segura i d'aconseguir un món millor, un món en el qual totes les espècies es respectin les unes amb les altres.

En la nostra societat fa falta gent que pensi així! Per poc que facin aquestes persones, "de mica en mica s'omple la pica" Si tots ens uníssim podríem ajudar a salvar-la, i ho aconseguiríem!

La Terra és el nostre planeta, ajudem a salvar-la, perquè si no ho fem nosaltres, els seus habitants, qui ho farà?

Doncs hem de tenir una cosa molt clara: que la Natura és qui ens ha donat la vida i que, quan ella vulgui, ens la pot treure.

Salvador Dalí i Domènec

(Figueres, 1904-1989)

Aquest any celebrem el centenari del naixement d'una de les figures més importants i significatives de l'art del segle XX.

En Dalí va ser polifacètic al llarg de la seva vida: pintor, decorador, cineasta... i escriptor. Ara bé, va ser en el camp de la pintura on més va destacar.

Com a pintor se'l considera com un artista provocador, genial i fascinant amb una obra molt àmplia, suggerent i origi-

nal.

Va ser un dels precursors del moviment surrealista on els somnis i l'inconscient eren les fonts d'inspiració per a la creació de la seva obra pictòrica.

Coincidint amb el seu naixement es celebra enguany l'any Dalí amb un gran ventall d'exposicions, conferències, publicacions i experiments per tal de commemorar el seu centenari.

Amb aquest breu comentari també nosaltres voldríem participar d'aquesta data tan representativa d'un català universal.

Mayra Sánchez

Professora d'E. Visual i Plàstica

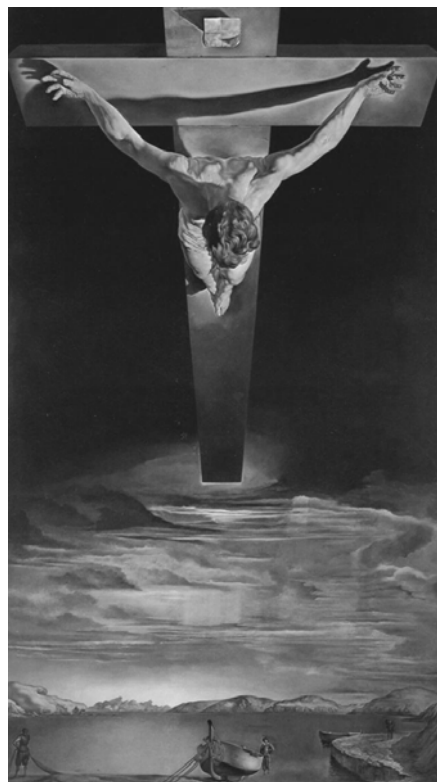

LA CESTA DE PAN
(1945)

LEDA ATÓMICA
(1949)

**EL CRISTO DE
SAN JUAN
DE LA CRUZ**
(1951)

8 de Març. Dia Internacional de la Dona

Història:

Si remuntem més d'un segle i ens situem a la ciutat de Nova York, trobem que va ser llavors quan succeïren dos esdeveniments que ens expliquen l'origen de la celebració del 8 de Març com el Dia de la Dona:

El primer es va donar al 1857, quan milers de dones van marxar pels barris més rics de la ciutat protestant per les precàries condicions en les que es veïen obligades a treballar. El segon es va donar al 1908 quan unes 40.000 cosidores industrials van fer una vaga demanant la disminució de la jornada laboral, millors salaris, l'abolició del treball infantil, el dret a formar part dels sindicats, etc. Els amos de la fàbrica *Cotton Textile Factory*, per tal d'impedir que les seves treballadores s'unissin a la vaga, les van tancar a la factoria, on es va declarar un incendi que va provocar la mort de 129 treballadores. Aquests fets es van produir volts del 8 de Març.

Gràcies a la lluita i la persistència de milers i milers de dones, el Dia Internacional de la Dona va ser establert per les Nacions Unides al 1975. (millor tard que mai!)

La dona actualment

Actualment, la dona ha evolucionat força, en comparació amb el que havia estat anteriorment, no obstant, no ha estat en cap moment igualada respecte a l'home ni tampoc s'ha dut a terme en tots els països del món.

La societat ens va deixant un rastre masclista del que encara no s'ha aconseguit escapar. És cert que entre ambdós sexes existeixen diferències, però, en cap moment es pot parlar de superioritat i inferioritat. ¿Hem ha pensat que la gran majoria de nosaltres hem contribuït a aquesta desigualtat?: jo, mai he tingut un cotxe de carreres, o un robot, o pistoles i superguerrers, sinó que cada 6 de Gener, les meves nines, rebien una nova companya, i cada any, les seves planxes i cuinetes eren més sofisticades.

En teoria, les persones evolucionem i es diu que ja hi ha igualtat, i doncs, ¿per què encara s'encasellen a les dones dins d'unes determinades tasques? ¿Per què la dona cobra menys tot i portant a terme les mateixes tasques que l'home? ¿com és possible que la violació només es penalitzi en 17 països? ¿l què és això de forçar-les a ocultar-se de cap a peus per a no ser una font d'atracció masculina? ¿Es que si alguns homes no saben controlar els seus impulsos ho han de pagar les dones?

D'altra banda, la manipulació de moltes religions és un punt fonamental a l'hora de dominar a les persones i d'imposar-nos al cap que la dona és un ésser inferior. Per exemple, ¿qui ha sentit el mite de "la creació" en que l'home i la dona són creats per igual? Doncs poques persones són les que el coneixen, però està escrit al Gènesi de la mateixa manera que l'altre...i, ¿què és el que coneixem nosaltres? *"de la costella que el Senyor Déu havia pres de l'home formà una dona i la va portar davant de l'home"*.

Aquest només és el meu punt de vista, i em poso del costat de la dona ja que ha estat durant molt de temps al darrera de l'home, i encara ho està. Per això vull lluitar per aconseguir el que és seu: la igualtat.

Tant de bo arribi el dia en que no haguem de celebrar el 8 de Març, ja que significaria que hauríem aconseguit la igualtat entre sexes. Però encara millor seria que ens oblidéssim de tots els prejudicis que tenim al cap, ens féssim més humans i aconseguíssim ser tolerants, sense jutjar per la raça, la religió, la nacionalitat, el sexe, i tots aquests ridículs conflictes que tenim entre nosaltres.

Els prejudicis els tenim tots, però només reflexionant una mica ens els podem treure de sobre. Siguem tolerants, que no es pas tan difícil.

Aquesta dona de Pakistan porta un munt
de maons en una jornada normal de treball,
mentre duu al seu fill en braços.

Moltes han estat les dones que s' han deixat les
seves forces i les seves vides per aconseguir un
dret que ens serviria a totes...ara, s'ha de continuar
la feina que elles van començar.

Alba Valero, 1r Batxillerat

Les colles sardanistes de Rubí

A Rubí actualment hi ha tres colles sardanistes.

Les sardanes són un ball típic de Catalunya. Les sardanes es divideixen en tirades, cada una de les tirades d'una sardana és diferent. Dura un cert temps que el membre de la colla que reparteix a d'endevinar.

Una sardana té diferents passos, els curts i els llargs. Els curts normalment duren entre 20 i 40 compassos, mai més de 50!

Els llargs duren normalment entre 60 i 90 compassos, mai menys de 50!

Hi ha sardanes de 4, 7 i de 10 tirades !!!!! Normalment les sardanes de concurs són de 7 tirades per la categoria: Aleví (la categoria dels petits) i de 10 tirades per a les colles Infants, Juvenils, Grans i Veteranes.

Les sardanes de 7 tirades estan constituïdes per, dues tirades de curts, dues de llargs, una de curts, una de llargs, contrapunt (són uns segons de descans que la colla baixa els braços i després els tornen a pujar) i, finalment l'última tirada de llargs, que obligatòriament s'ha d'acabar a l'esquerra.

Les de 10 tirades estan constituïdes per, dues de curts, dues de llargs, dues de curts, dues de llargs, contrapunt, una de llargs, contrapunt i l'última de llargs. Que obligatòriament s'ha d'acabar a l'esquerra. Aconseguir que la tirada acabi a l'esquerra es una feina molt difícil, la qual es portada pel repartidor de la colla.

Però en una sardana també s'han de fer més coses com portar aires, l'encarregar de portar-los s'anomena interpretador, el que ha de fer és notar quan la música canvia, llavors depèn d'intensitat es fa aïret, aire, petit (saltar) o amunt (saltar el més amunt possible) o simplement quiets (no s'ha de moure el taló).

Un concurs de sardanes es compon de : El galop d'entrada.

Primera sardana de lluïment

La Revessa

Segona sardana de lluïment

Sardana de Germanor

Repartiment de premis

EL GALOP D'ENTRADA

Consisteix en: Totes les colles surten en files de dos en dos i fan un recorregut perquè els espectadors del concurs coneguin a totes les colles participants.

PRIMERA SARDANA DE LLUÏMENT

Es balla una sardana de 10 tirades.

LA REVESSA

La revessa és la part més difícil del concurs, consisteix a ballar una sardana de 4 tirades molt enrevessada.

La colla tria un dels seus membres per intentar endevinar el seu tiratge. Qui aconsegueix endevinar-ho, acabar a l'esquerra, guanya uns diners de propina.

SEGONA SARDANA DE LLUÏMENT

Es balla una sardana de 10 tirades.

SARDANA DE GERMANOR

Consisteix a ballar una sardana de 4 tirades en la qual es fa una sola rotllana i tothom del públic hi pot participar, és una part molt bonica del concurs.

REPARTIMENT DE PREMIS

Al final del concurs es reparteixen els premis de les sardanes de lluïment i de la revessa.

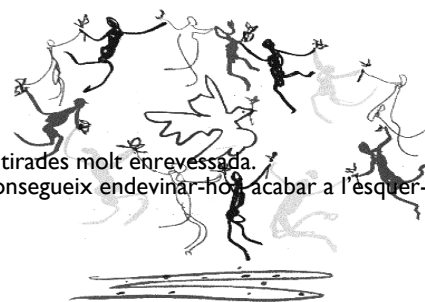
Bé, jo mateixa us convido a venir a veure un concurs de sardanes. Ara que sabeu una mica més del tema us serà més interessant de veure.

No penseu que això de les sardanes està tant lluny de vosaltres, perquè en aquest mateix institut som 5 persones les que ballem sardanes.

Els qui estigueu interessats en aprendre'n, ens podeu trobar els divendres de 8 a 9:30 a l'escola Montserrat!

El passat Divendres, 12 de Març, les colles sardanistes van ballar una sardana per la PAU a la plaça del 11 de Setembre, en commemoració a les víctimes del 11 de Març a Madrid.

Aura Turu Calvet, 2n A

Els castellers de Terrassa

Els castells: cultura, tradició i modernitat.

Fa al voltant de 200 anys que es fan castells a Catalunya; però no és la seva antigor allò que dóna valor a aquesta expressió de la cultura popular, sinó que és la seva vigència com a manifestació viva de la idiosincràsia d'un poble el que atorga als castells tot el seu atractiu.

La solidaritat i la integració d'un col·lectiu molt heterogeni de persones entorn d'un objectiu comú, a uns camins entre la festa, el ball i l'esport donen a les colles castelleres unes característiques úniques dins el món associatiu de Catalunya; enlloc més podem trobar gent de qualsevol condició social, ideològica, edat, gènere, característiques físiques o procedència unida en la participació d'una festa popular.

Neixen els castellers de Terrassa.

Els **castellers de Terrassa** són una de les primeres colles que sorgeixen fora de les comarques tradicionalment més castelleres, en la línia de l'expansió que ha experimentat el món casteller els darrers 25 anys.

El 1980 va ser fundada la colla quan un grup de persones encapçalades pel recordat casteller Emili Miró van decidir fundar una nova colla castellera a la ciutat, que es presentà oficialment per la festa Major de Terrassa d'aquell any. El seu vestuari: la camisa blau turquesa que caracteritza a la colla.

En els tres primers anys d'existència, la colla va aconseguir la fita de descarregar la quasi totalitat de la setmana dels castells de 7: 4d7, 3d7, 5d7, 3d7, aixecat de sota i 4d7 amb agulla. A més, cal fer un esment especial a un castell tan singular com el pilar de 5 sense mans del 2ºn al 3º (1981) que cap colla hauria fet des de l'any 1933.

Després d'una època d'alts i baixos pel que fa als castells, la colla comença una important progressió fins aconseguir de descarregar el primer castell de vuit.

La millor temporada.

La culminació d'aquesta trajectòria arriba amb la brillant temporada del 1993, en que la colla descarrega el 2d8 amb folre i carrega el 3d8 amb folre.

D'aquesta manera la ciutat de Terrassa esdevé la 2a plaça amb dues colles pròpies que han aconseguit castells de 9.

La dimensió social de la colla.

Els **castellers de Terrassa** no només fan castells, sinó que són un dels àmbits que més afavoreixen una molt bona relació social de persones que, d'altra manera, difícilment es relacionarien. Constitueixen a més un dels agrupaments cívics més actius de la ciutat, amb una alta implicació en la majoria d'actes de participació populars que s'hi fan, com ara el Carnestoltes, Sant Jordi, la Festa Major...

A més, juntament amb l'altre colla de la ciutat, constitueixen un dels referents més importants de la identitat com a terrassencs i de la difusió del nom de Terrassa, arreu de Catalunya i més enllà.

Saray Sánchez, 3r. B

Reportatge:

El nou institut

(Aquest reportatge ha comptat amb l'assessorament de l'Albert Ibañez, professor responsable de la supervisió d'obres del nou Institut)

Ja ens veiem al nou centre!!

Tots haureu sentit parlar del nou institut, veritat? Però algú sap amb exactitud com va néixer la idea d'un nou centre? Un cop hagueu llegit aquest reportatge esperem que tingueu una idea més àmplia del tema: des de la primera idea, fins quan es va col·locar la primera pedra!!

La primera proposta d'un nou centre es va fer l'any 1996. En principi l'ajuntament oferiria la construcció en l'antiga fàbrica la J.O.S.A, situada entre els carrers Calderón de la Barca i Lope de Vega.

En 1997 l'ajuntament canvia d'opinió i proposa fer un edifici en un lloc a determinar. El juliol de 1998 La Casa de la Vila ofereix una nova ubicació per a la construcció d'un nou edifici al costat de l'Avinguda de l'Estatut, en un espai en fase d'urbanització.

Però no penseu que ja estava tot fet! Encara van tardar dos anys en adjudicar-nos el

terreny per a la construcció del nou institut!! Ja era hora!! Amb les coses de palau val més asseure's.

El Setembre de 1998 l'ajuntament proposa una parcel·la de 12.000 m2 compresa entre el bosc de Can Oriol i l'Avinguda de l'Estatut.

Per fi, el 2000 es presenta el projecte amb els primers plànols!

El Maig de 2002 es fa la licitació per part de la Generalitat per a la construcció del nou centre a l'empresa G.R.I.S.A.

El termini d'execució ha de ser de 20 mesos i el pressupost de 310.900 euros. Déu n'hi do!!!

Es creu que l'obra estarà finalitzada l'Octubre del 2004!!! No obstant, el nou curs (2004/2005) es començarà encara al centre vell. Però l'acabarem, sembla ser, al nou institut. Probablement el trasllat serà cap a l'any nou del 2005. **"ANY NOU, CENTRE NOU"**

Voleu saber unes quantes anècdotes? Som-hi!!!

Per fi la primera pedra del nou edifici es va col·locar el dia 19 de maig del 2003!!

Però, quan es posarà la darrera i última? Esperem que el ritme de les obres sigui àgil i aviat ens traslladem d'edifici. Així ho desitgem tots a una sola veu!!

Durant la prospecció del terreny per a realitzar el projecte de l'obra es van trobar unes restes arqueològiques de l'època Romana!! Concretament dos "lucus". Eren espais per a trepitjar raïm en aquella època.

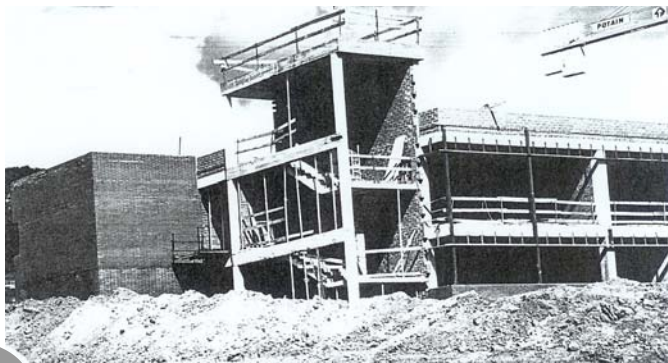
Per si no n'hi havia prou, més endavant, també es van trobar restes d'una estructura que actualment s'està valorant el seu valor arqueològic! Per culpa d'aquesta troballa es van aturar les obres! I la construcció del nou edifici corria perill!!!! Però per sort el nou institut va poder seguir endavant!

Fins aquí el nostre reportatge!!!

Però si voleu saber més coses, podeu seguir l'evolució de les obres mitjançant l'exposició fotogràfica que mensualment s'actualitza al vestíbul de l'institut actual!

Les últimes fotografies per fi mostren l'estructura metàl·lica del gimnàs! (sense columna al mig!) I es comença a cobrir la façana i s'aixequen les parets interiors i....!!!

Aura Turu Calvet, 2n A

Mitologia divertida:

Below is the ancient Greek alphabet.

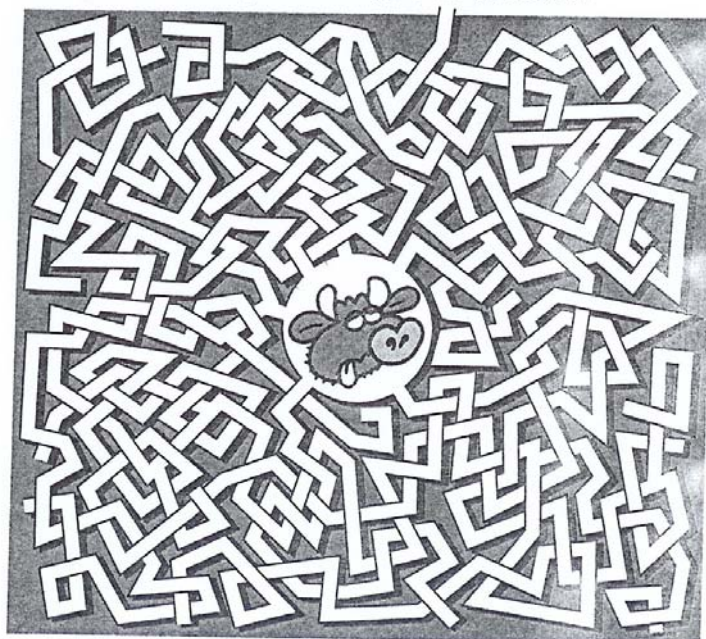
Α	a	Ν	n
Β	b	Ξ	x
Γ	g	Ο	o
Δ	d	Π	p
Ε	e	Ρ	r
Ζ	z	Σ	s
Η	h	Τ	t
Θ	th	Υ	u
Ι	i	Φ	ph
Κ	k	Χ	ch
Λ	l	Ψ	ps
Μ	m	Ω	o

Using it as a code, can you work out what the following words are?

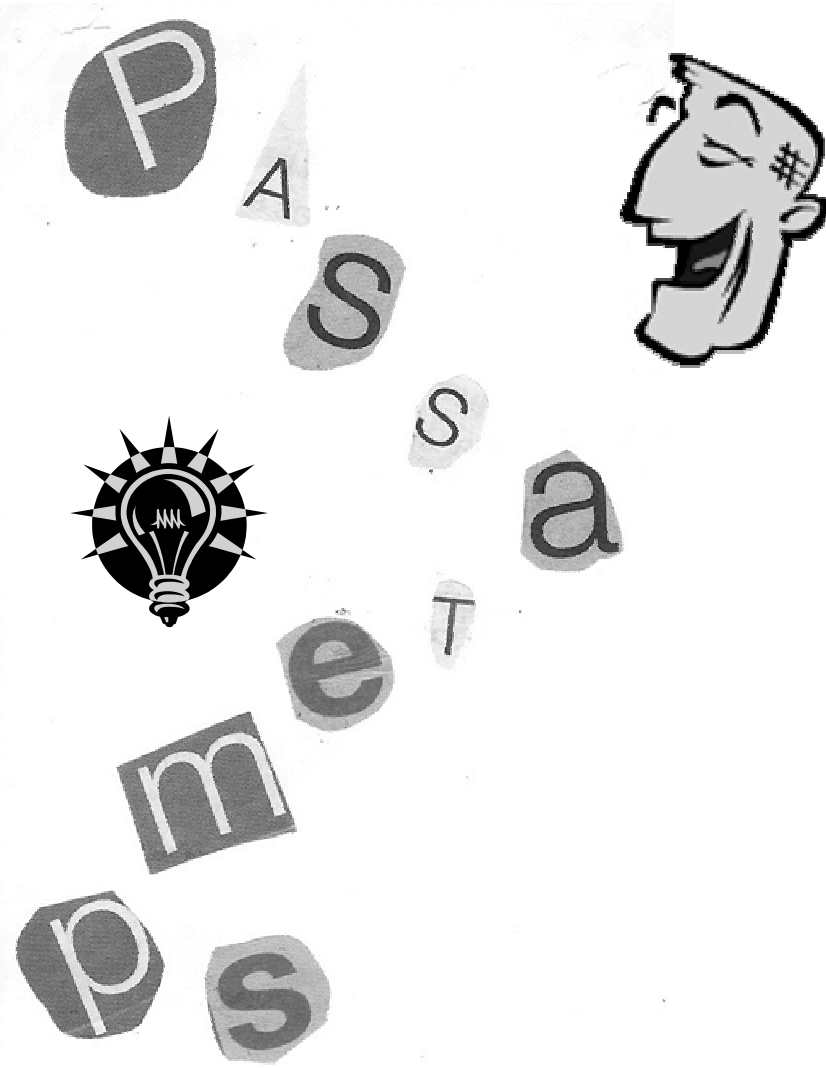
- 1 ΖΕΥΣ
- 2 ΑΠΟΛΛΟ
- 3 ΜΑΡΑΘΟΝ
- 4 ΠΕΝΕΛΟΠΕ
- 5 ΑΘΕΝΣ
- 6 ΔΕΛΦΙ

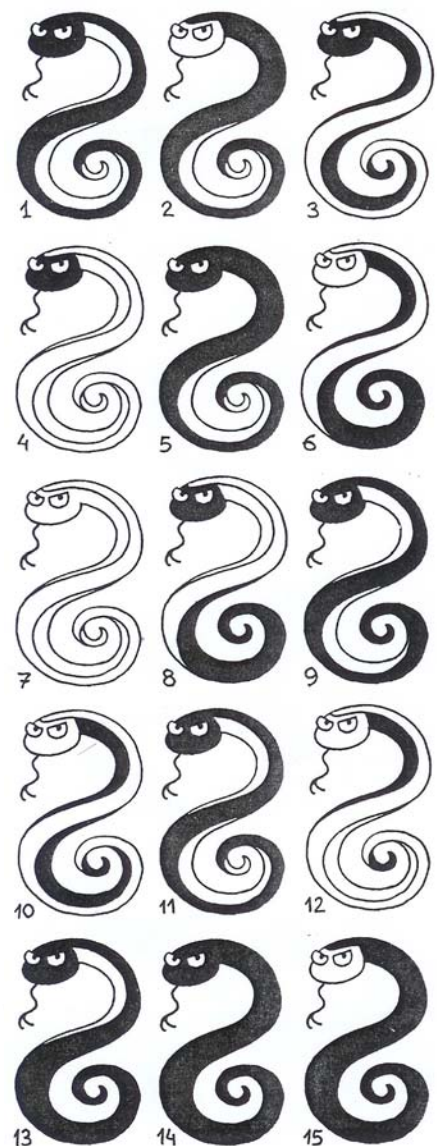
King Minos kept the Minotaur, a monster with the head of a bull and the body of a man, in a labyrinth (or maze) in Crete, and fed it each year on the flesh of seven youths and seven maidens from Athens. Theseus killed the Minotaur. With the help of King Minos's daughter, Ariadne, who gave him a ball of string, Theseus found his way out of the labyrinth. Can you do the same?

Antonia Roa
Professora de Ciències Socials
i Clàssiques

NOMÉS DUES D'AQUESTES SERPS SÓN IGUALS.

QUAN EN QUIM VA A VISITAR EN MARC HA DE TRASPASSAR TRES ILLES.
 QUAN EN MANUEL VOL VISITAR EN MARC NOMEÉS HA DE TRASPASSAR L'ILLA DE L'ORIOL.
 EN TON I EN MARC ESTAN DE COSTAT.
 EN TON, L'ORIOL I EN XAVIER TENEN UN ARBRE.
 QUI ÉS CADA NÀUFRAG?

Aura Turu
 Rabia Aselman